

The image is a vertical composition. The top half shows a man and a woman in a romantic embrace, nearly kissing, lying in a bed with white linens. The bottom half shows a beach scene with waves crashing onto the shore and a large, orange starfish in the foreground. The title and author's name are overlaid on the image.

JSEM RÁD, ŽE...

Martina Šeborová

Jsem rád, že...

Martina Šeborová

Brno, 2024
Nakladatelství © SOLIS, 2024

**Vydalo v roce 2024 nakladatelství Solis,
Ladova 15, 621 00 Brno,
web: <http://www.solis-nakladatelstvi.cz>,
e-mail: nakladatelstvi.solis@email.cz
jako celkově 13. a 1. elektronickou
publikaci v edici SOLIS**

První vydání, 1. elektronické

Autor © Martina Šeborová

Veškerá práva vyhrazena.

**Tato kniha ani jakákoli její část nesmí být
kopírována či jiným způsobem rozšiřována
bez výslovného povolení nakladatele.**

ISBN 978-80-88652-67-0 (PDF)

ISBN 978-80-88652-68-7 (ePub)

Anotace:

Když Vendy opouštěla soudní síň kvůli rozvodu, netušila, že za tři hodiny bude sedět v letadle, které letí směr Ibiza. Dokonalý ráj na zemi. Sluncem zalité pláže, pohlcující slanou vůně středozevního moře, a koktejlové drinky si však neužívá dle plánu. První dny jen smutní na pokoji a nechce nikam chodit. Naštěstí její dvě nejlepší kamarádky ji přesvědčí k akci. Nakonec se rozhodne si svou dovolenou užít. Jak se změní její život, když se vydá s Ninou a Jolou na party? Za mixážním pultem totiž bude stát mistr R...

Kapitola 1.

Tohle manželství bylo předurčeno k záhubě již v den, kdy jsem prošla uličkou k oltáři. Nikdy nepochopím, proč mi rozum nezavelel utéct, dokud jsem měla ještě čas. Místo toho se moje srdce rozhodlo podrobit mě tomu největšímu ponížení v podobě nevěrného manžela a dítěte, které čekal se svou mladou milenkou. O pět let mladší, abych upřesnila fakta.

A jak se k němu před soudní síní lísala.

David mi pouze oznámil, že mě opouští kvůli náhodě, kterou mi nechtíc objasnila těsně před slyšením jeho matka. Prý se nemůže dočkat vytouženého vnoučete, které jsem jí nebyla schopná dát. Když jsem ta slova uslyšela, krve by se ve mně nadořezali. Překazilo mi to mé plány. Jasně, naše manželství se dost často potýkalo s nějakou krizí, ale myslela jsem, že za poslední rok se náš vztah změnil k lepšímu. Já měla svou práci konečně plně v rukou a nabídky na

koordinaci svateb se jen hrnuly. Byli jsme s Davidem šťastní. Jenže mě nenapadlo, že u něj za to může blondatá kráva, která neudrží kalhotky na svém místě. A jak se k němu před soudní síní lísala. Chtěla jsem po ní skočit a vytrhat jí ty bujné kadeře z hlavy. Znáte ten záběr z dokumentů, kdy šelma útočí na nevinné zvíře? Tak tohle byla přesně moje představa. Jenže to nevinné zvíře jsem v tomhle případě byla já. Skončila jsem smutná, opuštěná a naprosto v depresi. Celé soudní řízení bylo náročné, i když za mě většinou mluvila právnička. Nemohla jsem zvednout oči a podívat se přímo před sebe. Pořád to pro mě bylo hodně bolestivé. Nedokázala jsem stát se vztyčenou hlavou a bojovat alespoň za to málo, co ze mě zbylo. Měl moje srdce v hrsti a pomalu ho drtil na kousky.

„Budete k tomu chtít ještě něco dodat?“ pošeptala mi do ucha žena, která seděla vedle mě. Jediné, na co jsem se vzdohla, bylo prosté zakroucení hlavou. Chtěla jsem co nejrychleji vypadnout. Motala se mi hlava a nohy mě nechtěly poslouchat. Moje síly

stačily na odchod do parku, který byl schovaný mezi budovami městského soudu.

Dosedla jsem na lavičku a čekala na moje dvě nejlepší kamarádky. Dostaly za úkol mě po tom fiasku odvést domů. Ani nevím, proč jsem rovnou nepoprosila, aby se mnou byly po celou dobu procesu. Asi nějaká moje část doufala, že k rozvodu nakonec nedojde. Po rozhovorech s právníky jsem si myslela, že půjde jen o chvilkovou záležitost, a nakonec se to mezi námi dá zase do pořádku. Jenže místo toho jsem svému bývalému měla převést dva miliony jako vyrovnání za dům, který mi ještě před svatbou odkázala moje babička. Protože vlastnil svoji prosperující firmu, kde prodával sekačky, traktůrky a ostatní věci potřebné k udržování zahrad, moje peníze nepotřeboval. Soudkyně však naznala, že do mého majetku investoval velkou část peněz a tu jsem mu měla podle jejích slov vrátit. Když se vzdal práva na odvolání, zvedl se mi z něj žaludek.

Jak já ho nenávidím!

Z dálky se ozvalo moje jméno, ale já nechtěla zvednout zrak nikam, kde jsem mohla narazit na ty dva. Nesnášela jsem ho, moje srdce bolelo a ten pohled bych zkrátka nezvládla. Vnitřnosti se mi stahovaly jenom při představě, jak se s ní líbá, objímá a...

„Zlato.“ Dva páry rukou mě pevně objaly a já se konečně zhroutila. Slzy mi tekly proudem a nedaly se zastavit.

„Jsme tady s tebou.“ Jola a Nina, moje nejlepší kamarádky, opory i v těch nejhorších dnech. Stály při mně od vzniku JNV agentury. Nejdřív to byl na vysoké jen takový nápad a plánování se ubíralo spíše k narozeninovým oslavám, party na kolejích nebo školním akcím. Ale proč zůstat pozadu. Když jsem organizovala svou svatbu s Davidem, Ninu napadlo, že bychom svou nabídku mohly rozšířit o plánování nejšťastnějšího dne každé ženy. První dva roky byly peklo. Objednávky se nehrnuly, dokud k nám nepřišla Amálie Dostálová. Jedna z představitelk našeho města. Dokázala člověka zničit pouhým mrknutím oka. Takže když prošla dveřmi